

"JEG – ET TALENT"

Inspirationsmødet "Jeg – et talent" bestod af oplæg med talenter fra tre af de fire performancekulturer, som indgår i TALENT-DK netværket. De tre oplægsholdere var:

- Bratschisten Asbjørn Nørgaard - en af sin generations mest efterspurgte bratschister i Danmark
- Karsten Withøft Petersen - ejer af virksomheden ITK2 og tidligere elitehåndboldspiller
- Frederik Løchte Nielsen - tennisspilleren, der på et wild card vandt Wimbledon i herredouble med Jonathan Marray 2012.

- Maj Sofie Ørum-Madsen - Master studerende ved Københavns Universitet og Novo Science Ambassadør hos Novo Nordisk måtte desværre melde afbud.

Her følger refleksionsnoter fra udvalgte deltagere

"Jeg – et talent"

v. Anne-Marie Finch, Vicepresident, HR & Talent, Trustpilot

Hvilke af aftenens informationer gjorde størst indtryk på dig? – og hvorfor?

Hvor vigtig differentiering er, for at man reelt lykkes med talentudvikling af det enkelte talent. Og hvor vigtig bevarelsen af intuition er i spændingsfeltet mellem struktur, disciplin og "fri leg".

Hvad tager du med dig fra aftenen til berigelse af din egen praksis omkring arbejdet med talent?

Differentiering af det enkelte talent er nødvendigt for fuld indfrielse af potentiale. Dét stiller endnu større krav til ledelsesopgaven samt virksomhedens og lederens præferencer for at lede sine folk ud fra det unikke og ikke som et vejet gennemsnit.

Dette bør i sig selv kvalificere et tværgående assessment af de ledere, der udgør virksomhedsledelsen på alle niveauer, så man ad den vej sikrer at have de rette folk ansat for bordenden. Konsekvensen ved det modsatte er, at talent-fødekæden ikke virker i praksis.

Vi bør nu og fremover fokusere mere intrapersonelt i udvælgelsen af ledere og i udviklingen af medarbejdere, så vi sikrer det rette match og det rette menneskesyn for at lykkes etisk og kommercielt, jf. min forskningsbaserede artikel om at styrke præstationerne hos Væksthus for ledelse i et samarbejde med Henrik Holt Larsen (publiceret august 2014).

Var der fællestræk hhv. forskelle ved aftenens fire indlæg, som overraskede dig? – og hvorfor?

Fællestræk:

Kompromisløshed i kravet til egen performance og trænerkvalitet. Kompromisløshed overfor autoriteter, når man er sin egen autoritet. Kompromisløs viljestyrke.

Insecure overachievers på hver deres måde. På én gang alt at vinde og alt at tabe. Nytænkning som metode til at overkomme hurdler og stagnerende udvikling, når omgivelserne ikke spiller med. På én gang lonely riders og støttet af omgivelserne. Dobbeltthed som gennemgående rød tråd og frustration.

Særlig resiliens og evne til at flytte grænser når ude af komforten, evne til at reflektere over læringer undervejs, evne til at tage ind og løfte sig til næste niveau. Herunder samtidig erkendelse af det mentales betydning for rejsen og åbenhed herfor trods skepsis.

Forskelle:

Forskellige generationer og opvækst med forskellige dilemmaer til følge. Forskellige talent-discipliner med forskelligt indbygget kompleksitet for at lykkes. Forskellige måder at måle succes på og dermed forskellige taktikker og afhængigheder for at lykkes.

... og hertil gerne dine yderligere refleksioner

Mine erfaringer har vist, at talenter hellere end gerne vil udfordres. Udfordringer er det rene vitamin boost. Talenter motiveres af, at der stilles krav til dem, så de er nødt til at investere ekstraordinære indsats for at accelerere. Men kravene skal være konkret individualiseret og fagligt/personligt retningsanvisende.

De tre indlæg understøtter derfor behovet for, at det unikke plejes og anerkendes i sammenhæng med, at konkrete rammer og forventninger stilles til den enkelte. De tre indlæg understøtter også behovet for en fremelskning af intuition, egne bidrag til egen udvikling og mentalt refleksionsarbejde som indbygget del af talenttræningen. Og de tre indlæg understøtter samtidig behovet for, at mentoring, hvor det faglige og personlige sker i bedste forening, er kardinalt for talent acceleration. Det faglige i sig selv alene er ikke tilstrækkeligt. Og det personlige i sig selv alene er ikke tilstrækkeligt. Det er i samspillet, at identifikationen sker bedst og engagement og passion fuelles gensidigt.

*"Jeg – et talent". Mellem styrke og sårbarhed
v. Helle Lunde, HR-development Partner, Novo Nordisk*

Tre forskellige historier – tre meget personlige historier. Modet til at stå frem og fortælle så ærligt og uden filter var et af de stærkeste indtryk fra aftenen. På forskellig vis viste de ikke blot deres styrke, men også deres sårbarhed. Og deri ligger måske det sande talent sammen med lysten til hele tiden at ville udfordre sig selv.

Samtidig var det også meget klart, at de alle tre i hver deres tempo har en insisteren på, at det er MIT EGET. Jeg tager ansvar for mit talent. De har taget sagen i egen hånd. De er – eller er blevet - meget bevidste om, at hvis aktiviteter og indsats ikke bidrager til at de oplever en meningsfuld udvikling siger de fra, og går deres egne veje. De er lidt som Piet Hein's kat "Jeg er sgu min egen".

På den måde bekræfter de tre historier vældig godt den pointe, som Hans Henrik Knoop argumenterede for tidligere på året under overskriften "Man skal virkelig ville - om psykologien i talentudvikling". JEG VIL. JEG KAN. JEG GØR.

Jeg var imponeret over den indsigt og ro og total overblik, som bratschisten Asbjørn Nørgaard demonstrerede i sin fortælling. Knivskarp og klar. Kompromisløs. Kompetitiv. Jeg har aldrig hørt Asbjørn spille, men hvis han slår strengen an på sin bratsch, som i sin fortælling, så vil jeg rigtig gerne lytte med. Inspirerende fortælling om skift i motivation, både gennem opvæksten og lige her-og-nu, hvor den intuitive metode er tilbage, som modvægt mod en måske lidt for insisterende fokusering på at blive bedre. Denne vekselvirkning i motivationen er måske banal, men også meget interessant. Lige nu er der mere brug for "zen" – om nogle år er det måske andre behov.

Og det leder over i et af de stærke budskaber, som kom fra tennisspilleren Frederik Löchte Nielsen, som oplevede at "for mange trænere har forstået mig ud fra, hvordan de synes det skal være i stedet for at se det fra mit perspektiv". Frederik's historie var et eksempel på, at selvom man har talent og elsker det man gør - i det her tilfælde tennis – så kan det være en lang proces, at få talentet foldet helt ud. At lære at administrere sit talent, sådan at man ikke bare er lovende, men også får succes. På lange strækninger var der meget, der forekom Frederik meningsløst i et træningsmiljø, som ikke fungerede for ham. At få en mental coach, som kunne fodre og stimulere appetitten, har været en meget vigtig faktor i hans forståelse af tingene, og hvordan han kan arbejde med sine evner.

Interessant også at høre om Frederik's stædighed – som for eksempel, at han ikke ville bruge sin far mere som sparringspartner. Tænker om det kan være en mere generel faldgrube for talenter - at det vedholdende, stålsatte og fokuserede kan tippe over og blive for meget af det gode, hvorved de går glip af værdifulde input.

Imellem de to fik vi iværksætter Karsten Withøft Petersen's historie om hele tiden at finde nye veje og få det maksimale ud af det, man har. Et talent som i høj grad handler om et engagement i andres udvikling og muligheder. Som i de andre fortællinger fik vi bekræftet at rollemodellen, underviseren, træneren, har en enorm betydning for at talentet udvikler sig – eller står i stampe. Skift af træner kan være løsningen. Især hvis den nye kan udfordre dig på nye måder.

To af talenterne kommer fra familier, hvor ånden i hjemmet og praksis har været en væsentlig faktor. Ikke blot i forhold til at man skal gøre noget, men nok så meget indstillingen til, hvordan man gør det. At komme fra en familie, hvor man arbejder hårdt og plejer sit talent og er parat til at ofre noget – som fx at køre fra Esbjerg til Århus for at øve – er væsentligt. Eller at komme fra et familiedynasti, hvor tennis gennemsyrrer flere generationer.

Det kunne også være interessant at høre om de talenter, som ikke har den ballast i bagagen. Hvad er deres historie? Bliver den individuelle passion, styrke og intelligens endnu mere bærende? Stiger betydningen af de rette rammer i form af læringsmiljø, metoder og coach? Karsten’s fortælling om mødet med familien Mikkelsen som en milepæl kunne pege i den retning.

Et spørgsmål rumsterer: Er talentet den, der overstråler ligesindede i sin generation? Holder man op med at være et talent på et tidspunkt? Er man et talent som 50 årig? Eller er man et menneske, som har formået at bruge sit talent til at finde sin plads i livet?

En sidste tanke: Kan vi sige noget begavet om balancen mellem at få succesfulde oplevelser og behovet for modgang, som tester og udvikler talentet? Hvordan skal vi tilrettelægge de opgaver og udfordringer, som talentet skal igennem for at komme styrket ud på den anden side. Som sådan minder talentets udvikling mig om helten eller heltindens rejse, prøvelser og den transformation han eller hun gennemgår for at virkeliggøre sin drøm.

*”Jeg – et talent” – eller det er skelsættende at blive set
v. Hanne Hansen, uddannelsesleder, Gefion Gymnasium*

Aftenens tre ’livshistorier’ viser, at talent er et mangehovedet væsen, som skal udfordres og støttes forskelligt afhængigt af personlighed og den identitetsdannelse, der sker i samspillet med talentarbejdet. Men det handler om at blive set og udfordret på egne præmisser og med reelle krav. Tennisspilleren og Wimbledonvinderen Frederick Løchte Nielsen nævner, ’så fik jeg for første gang en træner jeg kunne ’ping-ponge’ med og som ikke så mig fra sin egen ’tennis-optik’. Bratschisten, medlem af den Den Danske Strygekvarter, Asbjørn Nørgaard fortæller om respekten for ikke at kunne ’narre’ læreren og endda blive sendt hjem fra undervisningen, når han ikke var forberedt. Virksomhedsejer og tidligere landsholdsspiller i håndbold, Karsten W. Petersen ser nu, da han skal vende sig om og se tilbage, at han som ’mellembarn’ og teenager så, at det var en fejl at ligge i den succesfulde storebrors skygge og fandt derfor anerkendelsen og rosen for egen indsats hos forskellige håndboldtrænere og bl.a. det gjorde, at han levede for håndbolden. De fremlægger alle deres talenthistorie som en eksistentiel fortælling, hvor de tillægger forskellige trænere/lærere omkring dem stor betydning.

I forhold til min daglige praksis i gymnasiet er der ligeledes fokus på, at den personlige relation mellem lærer og elev er vigtig. Gymnasieforsker Dorte Ågård har for nylig i forbindelse med sin ph.d. udtalt, at ’en god og støttende kontakt mellem elev og lærer er vigtig, fordi det motiverer eleverne til at være aktive i timerne og læse deres lektier. Det øger deres faglige udbytte, når de føler sig set. Vi taler ikke om, at læreren skal til at være deres terapeut og invitere dem med hjem, når de er kede af det. Vi taler om at etablere en bedre kontakt præget af en større grad af anerkendelse for det, eleverne siger og gør’¹.

Vi har som gymnasium en målsætning om ’alle elever skal udfordres mest muligt’, dvs. de hver især skal udnytte det potentiale/talent de har – de skal dermed ikke nødvendigvis ende med at være lige dygtige i slutningen i 3g, men alle skal være udfordret! I den vigtige dialog med eleverne om at udnytte det talent/potentiale de vil det være relevant at trække Karsten W. Petersens udtalelse frem om, at han altid har set sig selv som middelmådig, men til gengæld har han udnyttet sit potentiale 100%. Den meget dygtige og præstationsorienterede elev, som samtidig er ved at ’knække halsen’ pga. egne ambitioner skal måske i dialogen med os have præsenteret Asbjørn Nørgaards pointe om – efter han har sagt at 95% af en præstation er teknik (altså faglighed!) - at enhver ny koncert er en ny erfaring og en del af det personlige udviklingsprojekt – dermed bliver ’faldhøjden’ lavere. Man kan ad den vej tage præstationen ud af aktiviteten, gøre det simpelt og have fokus på processen. Han svarer i øvrigt på spørgsmålet om hvilke af dine talenter er størst? Det er den analytiske, det er der hvor jeg lærer af erfaringen! I en afklarende samtale med en frafaldstruet eller skoletræt elev kan det være relevant at erindre Frederik Løchte Niensens udtalelse i forlængelse af sit samarbejde med sin mentaltræner, om at han i dag selv kan svare på, hvorfor han spiller tennis – det er blevet hans projekt. Han er ikke længere blot et talent, og derfor skal han være god. Han skal ikke forsvare andres holdninger. Det er blevet meningsgivende for ham, efter han har fået reduceret konflikten i sig om på den ene side at elske spillet og træningen, og på den anden side at have en vrede i forhold til at konkurrere. Spørgsmålet er så, hvordan sikrer vi, at udviklingen af potentialet/talentarbejdet via dialogen og det at blive set også bliver meningsgivende i forhold til at blive elevens eget projekt?

¹ Politiken 1. sept. 2014